

III. 70 Karkatí se stává jehlou a způsobuje lidem choleru.

VASIŠTHA pokračoval: Vzápětí se Karkatí, velká jako hora, začala postupně zmenšovat až na velikost jehly. Zmenšila se natolik, že její existenci si bylo možno pouze představit. Byla jako úzký energetický kanál *sušumná nádí*, který spojuje kořen páteře s temenem hlavy. Byla jako vědomí *álaja vidžňána*¹⁰ Karkatí byla neustále doprovázena svou další formou zvanou Višúčíká, cholera.

Přestože byla velmi malá a neviditelná, její démonická povaha se nezměnila. Dostala požehnání dle svého přání, ale nemohla naplnit svoji touhu požířit všechny bytosti právě proto, že byla tak malá. Je to zvláštní, jak nevědomí a zmatení postrádají prozíravost. Sobecké a násilné úsilí jedince dosáhnout svých sobeckých cílů vede často k jiným, nečekaným výsledkům. Podobně je tomu s člověkem, který není schopen jasně uvidět svoji tvář, když se s funěním přirítí k zrcadlu a svým dechem zrcadlo zamlží.

Karkatí odložila své obrovské tělo, nechala ho zemřít, jen aby naplnila svoji touhu stát se jehlou. Je-li někdo posedlý neuhasitelnou touhou a dychtí po sobeckém zisku, je ochoten pro to i zemřít.

Višúčíká byla zářivá a jemná jako vůně květin. Protože byla závislá na životní síle druhých, byla zcela oddána své práci.

Se svou dvojí formou, jako Súčíká a jako Višúčíká, putovala Karkatí světem a koho potkala, toho nakazila nemocí. Stala se nepatrnou věcí přesně podle svého přání, neboť každý se stane tím, po čem intenzivně touží. Kdo uboze smýšlí, ten se za ubohosti i modlí. A Karkatí si přála transformovat se do kruté jehly. Vrozená povaha jedince se i přes pokání dá těžko změnit.

Súčíká vstupovala do těla lidí obézních nebo těch, kteří byli po nemoci oslabeni, a zde se změnila ve Višúčíku, choleru. Súčíká však vstupovala i do nitra lidí zdravých a inteligentních, aby pokřivila jejich uvažování. Nechala žít pouze toho, kdo podstoupil léčení, ať už pomocí *mantry* nebo léků.

Tak se Karkatí toulala světem po mnoho let.

VASIŠTHA pokračoval: Súčíká se ukrývala na mnoha místech. Bylo to ve špíně a prachu na zemi, v nečistých prstech, mezi vlákny oblečení, v kůži špinavé od prachu, v nečistých záhybech ruky či jiných částí těla, ve vrásčité kůži starců, ve svalech v těle, dále na místech zamořených mouchami, na místech, kde je plno tlejícího listí a kde nerostou zdravé stromy, ve špinavých hadrech lidí a mezi lidmi s nezdravými návyky, v pařezech po

¹⁰ Jde o jeden z osmi stavů vědomí, popsanych buddhisty, zásobárna všech skutků tohoto i předchozích životů, která při smrti přechází do nového těla. (Pozn. překl.)

vykáceném lese, kde se množí hmyz, v loužích, ve stojaté či znečištěné vodě, ve stokách uprostřed cest, v opuštěných domech, v nichž přespávají poutníci, i ve městech, kde je příliš mnoho velkých zvířat, například slonů a koní.

Jakožto Súčiká, jehla, chodila ve špinavých hadrech, ušitých z cárů pohozených u cesty, a potulovala se po tělech nemocných lidí. Tak jako krejčovská jehla spadne krejčímu na zem, když už je unavená a chce si odpočinout, i Súčiká byla unavena ze své destruktivní činnosti. Jako je šití a propichování přirozenou vlastností jehly, byla krutost přirozenou vlastností Súčiky. A stejně jako jehla dál a dál polyká vlákna, která jsou v jejím dosahu, stále znovu vítězila Súčiká nad svými oběťmi.

Občas lze ve světě pozorovat, že i špatní a krutí lidé se přikloní k soucitu, když jsou po dlouhou dobu svědky neštěstí a trápení druhých. Tak Súčiká před sebou uviděla nekonečné vlákno, které provléká látkou představující její vlastní *karman*, a to ji znepokojilo. Představila si sama sebe, jak jí tmavá látka, kterou jakožto Súčiká utkala, zakrývá obličej i oči, a přemýšlela, jak se toho závoje bude moci zbavit. Jako jehla procházela jemným i hrubým oblečením, představujícím dobré a špatné lidi, neboť ten, kdo je zlý či hloupý, nerozliší, co je dobré a co špatné. Houpajíc se nebezpečně na niti, s níž byla svázaná, prováděla svoji práci, ničení a zabíjení druhých, neboť jí nikdo nemohl ublížit ani ji od toho odradit. Tato *džíva súčiká* neboli živá jehla se v živých bytostech pohybovala jakožto životní síla pomocí *prány* a *apány* a působila *džívovi* nesnesitelnou bolest a vystavovala ho utrpení, v důsledku kterého pozbýval rozumu. Jako jehla vstupovala do nohou a živila se krví. Stejně jako zlí lidé nacházela i ona potěšení v utrpení druhých.

Ve chvíli, kdy toto Vasištha dovyprávěl, zapadlo Slunce za obzor a všichni shromáždění se rozešli ke svým modlitbám.